

การแปรของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในคำภาษาอังกฤษ ตามวจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย

Variation of /v/ in Syllable Initial and Syllable Final Positions of English Words According to Style and English-Language Experience of Thai Students

हरินฟ้า รongwiriyaphanich¹ และจรัลวิไล จรุงโรจน²

Harinfa Rongwiriyaphanich¹ and Jaralvilai Charunrochan²

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจและเปรียบเทียบรูปแบบในการออกเสียง /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในคำภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษที่ต่างกันในวจนลีลาที่ต่างกัน รวมทั้งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรเสียง /v/ กับตัวแปรทางสังคมทั้ง 2 ประการ คือ วจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา คือ นิสิตเพศหญิงระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์ จำนวน 20 คน ซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงจำนวน 10 คน และกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำจำนวน 10 คน โดยวจนลีลาที่ศึกษา ได้แก่ วจนลีลาแบบการสัมภาษณ์ซึ่งเป็นวจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ การอ่านข้อความซึ่งเป็นวจนลีลาแบบเป็นทางการ และการอ่านดูเทียบเสียงซึ่งเป็นวจนลีลาแบบเป็นทางการมากที่สุด ข้อมูลที่ศึกษาได้จากการเก็บข้อมูลการออกเสียง /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในคำภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างในวจนลีลาทั้ง 3 แบบ ผลการวิจัยพบว่า

/v/ ปรากฏรูปแบบทั้งหมด 10 รูป ซึ่งแบ่งเป็นรูปแบบที่มีความถี่มาก 5 รูปเรียงตามความถี่มากไปหาน้อย คือ [v], [w], [f], [p] และ [ù] ตามลำดับ และรูปแบบอื่นๆ ที่มีความถี่น้อยมากอีก 5 รูป ได้แก่ [t], [b], [d], [s] และ [ft] ซึ่งแต่ละรูปนั้นมีความถี่ในการปรากฏรวมกันไม่ถึงร้อยละ 1 ทั้งนี้พบว่า [w] และ [b] ปรากฏเฉพาะในตำแหน่งต้นพยางค์ ขณะที่ [p], [ù], [t], [d], [s] และ [ft] ปรากฏเฉพาะในตำแหน่งท้ายพยางค์เท่านั้น ผลการวิเคราะห์ทางสถิติพบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างการแปรเสียงของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษกับตัวแปรทางสังคมทั้ง 2 ประการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยพบว่ารูปแบบมาตรฐาน [v] มีความถี่ในการปรากฏมากขึ้นในวจนลีลาที่เป็นทางการมากขึ้นและปรากฏในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงมากกว่าในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

คำสำคัญ: การแปรของภาษา ภาษาอังกฤษ วจนลีลา ประสบการณ์ทางภาษา

¹ นักศึกษาปริญญาโท สาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

² อ.ด. (ภาษาศาสตร์) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ABSTRACT

The objective of this research was to analyze and compare the pronunciation variation of /v/ in syllable- initial position and syllable-final position of English words of Thai students with different English-language experience and different pronunciation styles. Moreover, this research was to study the relationship between the variation of /v/ and the social variables: styles and English-language experience. The sample subjects were twenty freshmen female students in English major at Faculty of Humanities, Naresuan University. They were divided into two groups; group 1 consisted of ten students with more English-language experience, and other consisted of ten students with less English-language experience. The data were collected by an informal interview, formal reading aloud of passages and minimal pair reading.

The findings indicated that there were only ten types of pronunciation of /v/ and the most five frequent types of pronunciation of /v/ were [v], [w], [f], [p] and [ù] respectively and the five least frequent types were [t], [b], [d], [s] and [ft] respectively. In regard to the frequencies, it indicated that the frequency of all types was less than 1 percent. Regarding the positions, [w] and [b] were found only in initial position, but [p], [ù], [t], [d], [s] and [ft] occurred only in final position. The finding revealed that the variation of /v/ was significantly related to the social variables. The analysis also showed that there was a significant relationship between the variation of /v/ in English words and two social variables. The results revealed that the students with more English-language experience pronounced [v] more frequently in a formal situation than the ones with less English-language experience. Therefore, all the results supported the research hypothesis.

Keywords : Variation, English, Pronunciation Style, English-Language Experience

บทนำ

ในประเทศไทย นักเรียนและนักศึกษาเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในฐานะภาษาต่างประเทศ ซึ่งแม้ว่าในโรงเรียนบางแห่งนักเรียนเริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาล และบางแห่งเริ่มเรียนตั้งแต่ระดับชั้นประถม (Wei You Fu และ อรุณี อ่อนสวัสดิ์, 2549 : 14) แต่อย่างไรก็ตาม ในด้านการออกเสียงภาษาอังกฤษนั้น นักเรียนและนักศึกษาไทยจำนวนมากยังคงประสบปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษบางเสียง ซึ่งวิลเลียมส์ (Williams, 2535 อ้างใน สมพิศ เอยเจริญ, 2544 : 7-8) กล่าวว่า การออกเสียงภาษาอังกฤษของคนไทยนั้นมีการแปรเปลี่ยนไปหรือไม่ตรงกับมาตรฐาน สืบเนื่องจากการเรียนการสอนผู้สอนมีความ

สามารถในด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษจำกัดและการแทรกแซงของภาษาแม่ที่มีอิทธิพลต่อภาษาต่างประเทศ จากประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า /v/ ซึ่งเป็นหน่วยเสียงพยัญชนะกลุ่มเสียดแทรก (Fricative) เป็นปัญหามากในการออกเสียงภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษา เนื่องจากหน่วยเสียงนี้ไม่มีในระบบเสียงภาษาไทยไม่ว่าจะในตำแหน่งต้นพยางค์หรือท้ายพยางค์ก็ตาม (Chunsumvicol and Ronakiat, 2000 : 1) โดยหน่วยเสียงพยัญชนะกลุ่มเสียดแทรกในระบบเสียงภาษาไทยมีเพียง 3 หน่วยเสียงเท่านั้น คือ /f/, /s/ และ /h/ ซึ่งเป็นเสียงกลุ่มอโฆษะทั้งหมดและปรากฏได้เฉพาะในตำแหน่งต้นพยางค์เท่านั้น ขณะที่ในระบบเสียงภาษาอังกฤษมีถึง 9 หน่วยเสียง คือ /f/, /v/, /s/,

/z/, /h/, / ø /, / ö /, /j/ และ/3/ ซึ่งมีทั้งเสียงโฆชะและ
อโฆชะและปรากฏได้ทั้งต้นและท้ายพยางค์ ยกเว้นเพียง /h/
ที่ปรากฏได้ในตำแหน่งต้นพยางค์เท่านั้น (สมพิศ เยอเจริญ,
2544 : 6-7)

เท่าที่ผ่านมามีการศึกษาเกี่ยวกับการแปรของ /v/ ใน
ภาษาอังกฤษที่ออกเสียงโดยคนไทยอยู่บ้าง แต่พบว่างานวิจัย
ส่วนใหญ่ที่ศึกษาเกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าวได้ศึกษาหน่วย
เสียง /v/ เป็นเพียงส่วนหนึ่งของงานวิจัยเท่านั้น ได้แก่
ศุภลักษณ์ ว่องสิริไพศาล (2548) ศึกษาเกี่ยวกับการออกเสียง
เสียดแทรกท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย และ
ทิพย์วรรณ จรรยาสุภาพ (2525) ศึกษาวิเคราะห์การออกเสียง
ภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย โดยมีเพียงงานวิจัยของ
บุญเรือง ชื่นสุวิมลและนันทนา รณเกียรติ (Chunsvimol
and Ronakiat, 2000) เท่านั้นที่มุ่งเน้นศึกษาการแปรของ
หน่วยเสียง /v/ ในภาษาอังกฤษของคนไทยอย่างจริงจัง ซึ่ง
ศึกษาการแปรของหน่วยเสียงนี้ที่ตำแหน่งต้นพยางค์และท้าย
คำในคำภาษาอังกฤษตามตัวแปรวัจนลีลาและชั้นปี ผลการ
ศึกษาส่วนใหญ่ในงานวิจัยที่กล่าวมาเป็นการสนับสนุนให้เห็น
ว่า /v/ เป็นหน่วยเสียงหนึ่งที่เป็นปัญหามากในการออกเสียง
ภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทย โดยมักจะออกเป็นเสียงอื่น
แทนหน่วยเสียงนี้ เช่น [w], [p], [f] และ [ø]

ทั้งนี้ ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยจะศึกษาการแปรของ /v/ ใน
ตำแหน่งต้นและท้ายพยางค์ในภาษาอังกฤษของนักศึกษาตาม
ตัวแปรวัจนลีลาซึ่งหมายถึงรูปแบบหรือลักษณะของภาษาที่
แตกต่างกันตามสถานการณ์การใช้ภาษาและตามระดับของ
ความเป็นทางการและตัวแปรประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ
ซึ่งก็คือประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษหรือโอกาสในการ
ใช้ภาษาอังกฤษโดยเป็นประสบการณ์ที่ผู้เรียนจะได้รับจากทั้ง
ในห้องเรียนและนอกห้องเรียน (พัชนี มาลาภิรักษ์, 2540 : 75)
เนื่องจากผู้วิจัยพบว่าวัจนลีลานั้นเป็นตัวแปรทางสังคม
ประการหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญมากต่อการแปรเสียงภาษา
อังกฤษ จะเห็นได้จากการที่มีงานวิจัยจำนวนมากที่เกี่ยวกับ
การแปรของการออกเสียงภาษาอังกฤษในคนไทยได้นิยมนำ
เอาตัวแปรวัจนลีลามาศึกษาการแปรของการออกเสียงต่างๆ
ในคำภาษาอังกฤษเช่น การศึกษาเกี่ยวกับการแปรของ /r/

ในตำแหน่งต้นและท้ายพยางค์ในภาษาอังกฤษของคนไทยที่
อยู่ในนิวยอร์กของบีบี (Beebe, 1980) การศึกษาถึงการแปร
ของ /l/ ที่พยัญชนะท้ายคำยืมภาษาอังกฤษของศิริรัตน์
ศิริวิสูตร (2537) และการศึกษาเกี่ยวกับการแปรของ /l/ ใน
พยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษของศรีพิมล ดุซดี (2539)
เป็นต้น ซึ่งผลการศึกษาล้วนพบว่า การออกเสียงต่างๆ ใน
ภาษาอังกฤษของคนไทยมีการแปรไปตามตัวแปรวัจนลีลา
รวมทั้งเนื่องจากแม้ในชั้นปีเดียวกัน แต่นักศึกษาบางคนก็จบ
การศึกษาจากโรงเรียนที่มีพื้นฐานทางภาษาอังกฤษต่างกัน
และเริ่มเรียนภาษาอังกฤษช้าเร็วแตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงคิดว่า
ตัวแปรชั้นปีที่บุญเรือง ชื่นสุวิมล และนันทนา รณเกียรติ
(Chunsvimol and Ronakiat, 2000) นำมาศึกษาเกี่ยวกับ
การแปรของ /v/ ในภาษาอังกฤษในนักศึกษาไทยยังไม่
เพียงพอและควรนำเอาตัวแปรประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ
มาศึกษาในเรื่องดังกล่าวด้วยเพราะจากการศึกษาของงานวิจัยที่
ผ่านมาทำให้เห็นว่าประสบการณ์ทางภาษาเป็นตัวแปรหนึ่งที่
น่าสนใจนำมาศึกษาเกี่ยวกับภาษาในด้านต่างๆ โดยเฉพาะ
ทางด้านเสียงเช่นสุชาติดา เสริฐธิกุล (2547) ได้นำเอา
ประสบการณ์ทางภาษามาศึกษาในด้านการศึกษาการแปรในการออก
เสียง /l/ ท้ายคำภาษาอังกฤษของคนไทย ซึ่งพบว่าตัวแปรนี้
มีผลต่อการแปรของตัวแปรภาษา อีกทั้งผู้วิจัยพบว่ายังไม่มี
ผู้ใดทำการศึกษาวิจัยการแปรของหน่วยเสียง /v/ ตามตัวแปร
ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษในนักศึกษาไทยมาก่อนเลย
จึงเป็นที่มาของงานวิจัยนี้

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อสำรวจและเปรียบเทียบรูปแบบแปรในการออกเสียง
/v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในคำภาษาอังกฤษ
ของนักศึกษาที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษที่ต่างกัน
ในวัจนลีลาที่ต่างกัน และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง
การแปรเสียง /v/ กับตัวแปร วัจนลีลาและประสบการณ์ทาง
ภาษาอังกฤษ

สมมติฐานการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างออกเสียง /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และ
ท้ายพยางค์ในคำภาษาอังกฤษโดยไม่จำแนกวัจนลีลาและ

ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษด้วยรูปแปรที่หลากหลายโดยรูปแปรที่พบในตำแหน่งต้นพยางค์ต่างจากรูปแปรที่พบในตำแหน่งท้ายพยางค์ และการแปรของเสียง /v/ ในคำภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับวัจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษซึ่งวัจนลีลายังเป็นทางการก็ยิ่งปรากฏรูปแปรมาตรฐานมากและกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงจะออกเสียงรูปแปรมาตรฐานมากกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาในการวิจัยนี้ คือ นักศึกษาหญิงระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ปีการศึกษา 2550 จำนวน 20 คน

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ตัวแปรภาษา ได้แก่ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในคำภาษาอังกฤษ

2.2 ตัวแปรทางสังคม ได้แก่

2.2.1 วัจนลีลา แบ่งออกเป็น 3 วัจนลีลา ได้แก่ วัจนลีลาแบบการสัมภาษณ์ซึ่งเป็นวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ การอ่านข้อความซึ่งเป็นวัจนลีลาแบบเป็นทางการ การอ่านคู่มือเสียงซึ่งเป็นวัจนลีลาแบบเป็นทางการมากที่สุด

2.2.2 ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ แบ่งออกเป็น 20 กลุ่มได้แก่ กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงและกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ

3. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย คือ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550

วิธีดำเนินการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย มีดังนี้

1. คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่างกันเพื่อมาทำการทดลองในงานวิจัยนี้เป็นจำนวน 20 คนจากจำนวนประชากรทั้งหมดโดยใช้แบบสำรวจประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษที่ดัดแปลงมาจากแบบสำรวจของสุชาติ เสริฐธิกุล (2547) ซึ่งหลังจากให้ประชากรในการ

วิจัยทำแบบสำรวจดังกล่าวแล้ว ผู้วิจัยได้นำแบบสำรวจดังกล่าวมาคิดคะแนนประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษของประชากรแต่ละคนและเรียงลำดับจากผู้ที่ได้คะแนนประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษรวมสูงที่สุดไปจนถึงต่ำที่สุด จากนั้นคัดเลือกผู้ที่มีระดับคะแนนสูงที่สุดตั้งแต่อันดับแรกไปลงมาจำนวน 10 คนเป็นกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง และเลือกผู้ที่มีระดับคะแนนต่ำที่สุดตั้งแต่อันดับสุดท้ายไปจำนวน 10 คนเป็นกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ

2. สร้างเครื่องมือที่จะใช้ในการวิจัยและนำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนำร่อง (Pilot study) ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนกศิลป-ภาษาอังกฤษ ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลกเพื่อทดสอบดูว่าเมื่อนำเครื่องมือมาใช้จริงจะสามารถใช้ได้ผลตามที่ตั้งใจไว้หรือไม่และจะสามารถนำมาใช้ในการทดลองในงานวิจัยหลักได้มากน้อยเพียงใด หลังจากนั้นปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือต่างๆ ในส่วนที่เป็นปัญหา ก่อนจะนำไปใช้ในการทดลองในงานวิจัยหลัก

3. ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในการทดลองในงานวิจัยหลักและวิเคราะห์ข้อมูลในทางสถิติ

เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสำรวจประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ รูปภาพซึ่งใช้ในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นการเก็บข้อมูลในวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ รายการคำศัพท์พร้อมความหมายที่ประกอบด้วยคำศัพท์ที่ผู้วิจัยต้องการทดสอบบางคำและคำศัพท์ที่ไม่ได้ต้องการทดสอบรวมอยู่เพื่อพรางวัตถุประสงค์ไม่ให้กลุ่มตัวอย่างรู้ว่ากำลังทดสอบเรื่องใดซึ่งใช้กระตุ้นให้กลุ่มตัวอย่างตอบคำถามด้วยคำที่ผู้วิจัยต้องการทดสอบ ข้อความภาษาอังกฤษซึ่งดัดแปลงและเพิ่มเติมจากแบบทดสอบในวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความของบุญเรือน ชื่นสุวิมลและนันทนา ธรรมเกียรติ (Chunsuvimol and Ronakiat, 2000) และรายการคู่มือเสียงที่จะให้กลุ่มตัวอย่างอ่านออกเสียงในการเก็บข้อมูลในวัจนลีลาแบบเป็นทางการและทางการมากที่สุดตามลำดับ และเครื่องบันทึกเสียง ทั้งนี้คำทดสอบที่ผู้วิจัย

ต้องการทดสอบในแต่ละวันจมี 20 คำ แบ่งเป็นคำที่มี /v/ อยู่ต้นพยางค์ 10 คำและท้ายพยางค์ 10 คำ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้ นัดหมายวัน เวลา และสถานที่กับกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยได้คัดเลือกไว้แล้วและเจ้าของภาษาผู้ที่ทำการสัมภาษณ์ในวันจมีแบบการสัมภาษณ์มาทำการทดลองพร้อมกับบันทึกเสียง โดยให้กลุ่มตัวอย่างทำการทดลองทีละคน คนละ 3 วันจมีเสียงจากวันจมีแบบไม่เป็นทางการไปจนถึงแบบเป็นทางการมากที่สุด ตามลำดับ ซึ่งในการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยจะให้กลุ่มตัวอย่างดูรายการคำศัพท์พร้อมความหมายก่อนที่จะทำการสัมภาษณ์พูดคุยกับเจ้าของภาษาชาวอเมริกันโดยใช้รูปภาพประกอบ หลังจากการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างอ่านข้อความภาษาอังกฤษ จากนั้นผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างอ่านรายการคู่เทียบเสียงภาษาอังกฤษ ซึ่งขณะการทดลองในทุกวันจมี ผู้วิจัยจะสังเกตและบันทึกผลลักษณะฐานกรณ์ในการออกเสียง /v/ ของกลุ่มตัวอย่างในคำที่ต้องการทดสอบไว้เพื่อนำไปเปรียบเทียบกับผลการวิเคราะห์เสียงจากการฟังเสียงที่ได้บันทึกไว้อีกทีหนึ่ง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. วิเคราะห์รูปแปรทางสัทศาสตร์ของ /v/ โดยฟังข้อมูลจากการสัมภาษณ์ การอ่านข้อความ และการอ่านคู่เทียบเสียงที่บันทึกไว้ของกลุ่มตัวอย่างโดยผู้วิจัยขอความร่วมมือจากรองศาสตราจารย์ (พิเศษ) ดร.เมธี สารวิทย์ซึ่งเป็นเจ้าของภาษาและมีความเชี่ยวชาญในด้านสัทศาสตร์ในการวิเคราะห์ทางสัทศาสตร์ดังกล่าวเพื่อให้ผลในการวิเคราะห์รูปแปรของ /v/ มีความน่าเชื่อถือและถูกต้องมากที่สุด จากนั้นจัดบันทึกรูปแปรต่างๆ เป็นสัทอักษรและนำไปเปรียบเทียบกับผลจากการสังเกตลักษณะฐานกรณ์ที่จัดบันทึกไว้
2. นับความถี่และคำนวณค่าร้อยละของความถี่ในการปรากฏของรูปแปรต่างๆ ของ /v/ โดยไม่จำแนกตามตัวแปรทางสังคม
3. นับและเปรียบเทียบความถี่และคำนวณค่าร้อยละของความถี่ในการปรากฏของรูปแปรต่างๆ ของ /v/ โดยไม่จำแนกตามแต่ละตัวแปรทางสังคม

4. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของเสียง /v/ ในคำภาษาอังกฤษกับตัวแปรทางสังคมในทางสถิติด้วยการทดสอบค่าไคสแควร์ (X^2)

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยมีดังนี้

1. การแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษโดยไม่จำแนกวันจมีและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

1.1 รูปแปรต่างๆ ของ /v/ ในแต่ละตำแหน่ง

สำหรับความถี่ในการปรากฏของ /v/ พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 20 คนออกเสียง /v/ ในคำภาษาอังกฤษทั้งสิ้น 1,200 ครั้ง ปรากฏเป็น /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์จำนวน 600 ครั้ง และอีก 600 ครั้งเป็น /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ โดยรูปแปรต่างๆ ของ /v/ ที่ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์มี 4 รูป คือ [v], [f], [w] และ [b] ส่วนรูปแปรที่ปรากฏในตำแหน่งท้ายพยางค์มี 8 รูป คือ [v], [f], [p], [ø], [t], [d], [s] และ [ft] ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 รูปแปรต่างๆ ของ /v/ ในแต่ละตำแหน่ง

ตำแหน่ง	รูปแปรของ /v/
ต้นพยางค์	[v] [f] [w] [b]
ท้ายพยางค์	[v] [f] [p] [ø] [t] [d] [s] [ft]

1.2 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่างๆ ของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษโดยไม่จำแนกวันจมีและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

จากตารางที่ 2 ในการวิเคราะห์รูปแปรของ /v/ ในการออกเสียงคำภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างพบว่า มีรูปแปรทั้งหมด 10 รูป โดยรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุดคือ เสียงเสียดแทรก โฆษะ ฐานริมฝีปากล่างกับฟันบน [v] ซึ่งมีอัตราการปรากฏมากกว่ารูปแปรอื่นอย่างเห็นได้ชัด โดยปรากฏเกินกว่าร้อยละ 50 ของทั้งหมด รองลงมาคือเสียงเปิด โฆษะ ฐานริมฝีปาก [w] และเสียงเสียดแทรก อโฆษะ ฐานริมฝีปากล่างกับฟันบน [f] ตามลำดับ ซึ่งทั้ง [w] และ [f] นั้นมีความถี่มากกว่ารูปแปรอื่นที่เหลือค่อนข้างมาก ตามมาด้วยเสียงกัก อโฆษะ ฐานริมฝีปาก [p] ไม่ออกเสียง [ø]

ตารางที่ 2 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่างๆ ของ /v/ โดยไม่จำแนกวจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

รูปแปรของ /v/	ความถี่	ร้อยละ
[v]	602	50.17
[f]	222	18.5
[w]	243	20.25
[p]	65	5.42
[∅]	60	5
[b]	2	0.17
[d]	1	0.08
[t]	3	0.25
[s]	1	0.08
[ft]	1	0.08
รวม	1200	100

เสียงกัก อโฆชะ ฐานปุมเหงือก [t] และเสียงกัก โฆชะ ฐานริมฝีปาก [b] ตามลำดับ ส่วนรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุด ได้แก่ เสียงเสียดแทรก อโฆชะ ฐานปุมเหงือก [s] เสียงกัก โฆชะ ฐานปุมเหงือก [d] และเสียงเสียดแทรก อโฆชะ ฐานริมฝีปากล่างกับฟันบนตามด้วยเสียงกัก อโฆชะ ฐานปุมเหงือก [ft] ซึ่งแต่ละรูปปรากฏเพียงร้อยละ 0.08 ทั้งนี้รูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏน้อยครั้งมาก: [t], [b], [d], [s] และ [ft] ผู้วิจัยได้จัดรวมให้อยู่ในกลุ่มเดียวกันเรียกว่า รูปแปรอื่นๆ เพื่อความสะดวกในการวิเคราะห์ทางสถิติ

จากตารางที่ 3 เมื่อพิจารณารูปแปรต่างๆ ในแต่ละตำแหน่งพบว่า ในตำแหน่งต้นพยางค์ปรากฏรูปแปร 4 รูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุดคือ [v] ซึ่งปรากฏมากกว่าครึ่งหนึ่งของทั้งหมด ตามมาด้วย [w], [f] และรูปแปรอื่นๆ ตามลำดับ โดยจะเห็นได้ว่า [v] และ [w] มีความถี่ในการปรากฏมากกว่ารูปแปร [f] และอื่นๆ อย่างเห็นได้ชัด ขณะที่ในตำแหน่งท้ายพยางค์ปรากฏรูปแปร 5 รูปเรียงจากรูปแปรที่มีความถี่มากที่สุดไปหาน้อยที่สุดคือ [v], [f], [p], [∅] และรูปแปรอื่นๆ โดย [v] และ [f] มีความถี่ในการปรากฏมากกว่ารูปแปรอื่นๆ เหลืออย่างค่อนข้างชัดเจนแต่ปรากฏด้วย

ตารางที่ 3 รูปแปรและความถี่ของรูปแปร[v], [f], [w], [p], [∅] และอื่นๆ ในแต่ละตำแหน่งโดยไม่จำแนกวจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

ตำแหน่ง	ความถี่	รูปแบบของ /V/					อื่นๆ	รวม
		[v]	[f]	[w]	[p]	[∅]		
ต้น	ความถี่	348	7	243	-	-	2	600
พยางค์	ร้อยละ	58.00	1.17	40.50	-	-	0.33	100
ท้าย	ความถี่	254	215	-	65	60	6	600
พยางค์	ร้อยละ	42.33	35.83	-	10.83	10.00	1.00	100

ความถี่ไม่ถึงครึ่งหนึ่งของทั้งหมด จึงเห็นได้ว่า แม้ในทั้ง 2 ตำแหน่ง [v] จะเป็นรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด แต่พบว่า กลุ่มตัวอย่างออกเสียง /v/ เป็นรูปแปรมาตรฐาน [v] ในตำแหน่งต้นพยางค์ที่ระดับความถี่สูงกว่าในตำแหน่งท้ายพยางค์ นอกจากนี้จากตารางที่ 3 ยังพบว่า รูปแปรที่ปรากฏเฉพาะในตำแหน่งต้นพยางค์ได้แก่ [w] ส่วนรูปแปรที่ปรากฏเฉพาะในตำแหน่งท้ายพยางค์ได้แก่ [p] และ [∅]

2. การแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษจำแนกตามวจนลีลา

จากตารางที่ 4 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรต่างๆ ของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษที่ออกเสียงโดยกลุ่มตัวอย่างในวจนลีลาที่ต่างกันพบว่า ในแต่ละวจนลีลา กลุ่มตัวอย่างออกเสียง /v/ เป็นเสียงรูปแปรทั้งหมด 6 รูป ได้แก่ รูปแปร [v], [f], [w], [p], [∅] และอื่นๆ ซึ่งจะเห็นได้ว่ารูปแปรมาตรฐาน [v] เป็นรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุดในทุกวจนลีลา โดยรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุดมาในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์และการอ่านข้อความคือ [w] และ [f] ตามลำดับ แต่ในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียงคือ รูปแปร [f] และ [w] ตามลำดับ สำหรับรูปแปรมาตรฐาน [v] นั้นพบว่าในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์ [v] มีความถี่ในการปรากฏ 153 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 400 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 38.25 ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ ปรากฏ 212 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 53 และในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง ปรากฏ 237 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 59.25 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า รูปแปรมาตรฐาน [v] มีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุดในวจนลีลา

ตารางที่ 4 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่างๆ ของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษโดยจำแนกตามวจนลีลา

วจนลีลา	ความถี่	รูปแปรของ /v/						รวม
		[v]	[f]	[w]	[p]	[∅]	อื่นๆ	
การสัมผัสภาษา	ความถี่	153	92	98	24	29	4	400
	ร้อยละ	38.25	23.00	24.50	6.00	7.25	1.00	100
การอ่านข้อความ	ความถี่	212	59	79	26	22	2	400
	ร้อยละ	53.00	14.75	19.75	6.50	5.50	0.50	100
การอ่านคู่เทียบเสียง	ความถี่	237	71	66	15	9	2	400
	ร้อยละ	59.25	17.75	16.50	3.75	2.25	0.50	100

$\chi^2 = 46.95$ df = 10 p < .01

แบบไม่เป็นทางการ และความถี่ในการปรากฏจะมีค่าเพิ่มขึ้นในวจนลีลาที่เป็นทางการมากขึ้น โดยจากการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) พบว่า ความถี่ในการปรากฏรูปแปรต่างๆ ของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษในแต่ละวจนลีลามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 แสดงว่าการแปรเสียงของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับวจนลีลา

3. การแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษจำแนกตามประเภทการออกเสียง

จากตารางที่ 5 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรต่างๆ ของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษที่ออกเสียงโดยกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่างกันพบว่า ทั้งในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงกลุ่มตัวอย่างออกเสียง /v/ ในคำภาษาอังกฤษเป็นเสียงรูปแปรทั้งหมด 5 รูปคือ

ตารางที่ 5 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่างๆ ของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษโดยจำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

ประสบการณ์ภาษาอังกฤษ	ความถี่	รูปแปรของ /v/						รวม
		[v]	[f]	[w]	[p]	[∅]	อื่นๆ	
ต่ำ	ความถี่	231	116	166	41	46	-	600
	ร้อยละ	38.50	19.33	27.67	6.83	7.67	-	100
สูง	ความถี่	371	106	77	24	14	8	600
	ร้อยละ	61.83	17.67	12.83	4.00	2.33	1.33	100

$\chi^2 = 95.12$ df = 5 p < .01

รูปแปร [v], [f], [w], [p] และ [∅] ส่วนรูปแปรอื่นๆ นั้นพบเพียงในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงเท่านั้น ซึ่งจะเห็นได้ว่า ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ รูปแปรที่มีความถี่มากอย่างเห็นได้ชัดโดยเรียงตามความถี่มากไปหาน้อยคือ [v], [w] และ [f] ตามลำดับ ขณะที่ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงคือ รูปแปร [v], [f] และ [w] ตามลำดับ สำหรับรูปแปรมาตรฐาน [v] นั้นแม้ว่าจะมีความถี่ในการปรากฏมากที่สุดทั้งในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทาง

ภาษาอังกฤษต่ำและสูง แต่จะเห็นได้ว่า กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงออกเสียง /v/ เป็นรูปแปรมาตรฐาน [v] มากกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ โดยในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ [v] มีความถี่ในการปรากฏ 231 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 600 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 38.5 ขณะที่ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง ปรากฏถึง 371 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 61.83 เมื่อทำการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) พบว่า ความถี่ในการปรากฏรูปแปร

ต่างๆ ของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 แสดงว่าการแปรเสียงของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยมีประเด็นสำคัญที่นำมาอภิปรายผล ดังนี้

1. ผลการศึกษาที่พบว่า กลุ่มตัวอย่างออกเสียง /v/ ในคำภาษาอังกฤษโดยไม่จำแนกตามตัวแปรทางสังคมเป็นเสียงรูปแปรต่างๆ รวมทั้งสิ้น 10 รูป โดยรูปแปรที่ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์ส่วนใหญ่ต่างจากรูปแปรที่ปรากฏในตำแหน่งท้ายพยางค์นั้น สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ นอกจากนี้พบว่า ผลการศึกษาวิเคราะห์รูปแปรของ /v/ ในงานวิจัยนี้คล้ายคลึงกับงานวิจัยของ Chunsuvimol and Ronakiat, (2000) ที่พบว่า ในตำแหน่งต้นพยางค์ /v/ ปรากฏเป็นรูปแปร [v], [f] และ [w] ส่วนในตำแหน่งท้ายพยางค์ ปรากฏเป็นรูปแปร [v], [f], [p] และ [∅] และคล้ายคลึงกับงานวิจัยของคุรุลักษณ์ ว่องศิริไพศาล (2548) ที่พบว่า [s] และ [t] แต่ละรูปนั้นเป็นรูปแปรของ /v/ ที่ปรากฏในตำแหน่งท้ายพยางค์ ทั้งนี้รูปแปรของ /v/ อีก 3 รูปที่พบในงานวิจัยนี้คือ [b], [d] และ [ft] นั้น เป็นรูปแปรที่ไม่พบในงานวิจัยใดเลย ซึ่งอาจเป็นเพราะความผิดพลาดเฉพาะบุคคลของกลุ่มตัวอย่างเองในขณะที่ยังออกเสียง จึงทำให้โดยทั่วไปไม่พบรูปแปรเหล่านี้ในการออกเสียง /v/ ของกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยอื่นๆ

2. ผลการศึกษาที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความถี่ในการออกเสียง /v/ เป็นรูปแปรมาตรฐาน [v] ในตำแหน่งต้นพยางค์สูงกว่าในตำแหน่งท้ายพยางค์สอดคล้องกับผลที่พบในงานวิจัยของ Chunsuvimol and Ronakiat. (2000) ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่า แม้ในระบบเสียงภาษาไทยไม่มีหน่วยเสียงพยัญชนะเสียดแทรก /v/ แต่มีหน่วยเสียงพยัญชนะกลุ่มเสียดแทรกอื่นๆ ได้แก่ /f/, /s/ และ /h/ ซึ่งปรากฏได้เฉพาะในตำแหน่งต้นพยางค์ จึงอาจทำให้กลุ่มตัวอย่างคุ้นเคยกับการออกเสียงพยัญชนะเสียดแทรกในตำแหน่งต้นพยางค์มากกว่าท้ายพยางค์

3. ผลการศึกษาที่พบว่า รูปแปรมาตรฐาน [v] จะมีความถี่ในการปรากฏเพิ่มมากขึ้นในวันลีลาที่เป็นทางการมากขึ้นสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งผลการศึกษาดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างจะมีปัญหาในการออกเสียง /v/ ในวันลีลาแบบการสัมมนามากกว่าแบบการอ่านข้อความและการอ่านคู่เทียบเสียง โดยอาจเป็นเพราะว่า ในระหว่างการสัมมนาของกลุ่มตัวอย่างจะพูดคุยกับผู้สัมมนา โดยไม่เห็นตัวหนังสือจึงทำให้มีความระมัดระวังในการออกเสียงน้อยกว่าในการอ่านข้อความและคู่เทียบเสียงซึ่งกลุ่มตัวอย่างจะเห็นตัวหนังสือ

4. ผลการศึกษาที่พบว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงออกเสียง /v/ เป็นรูปแปรมาตรฐาน [v] มากกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของบวร ฉายถวิล (2540 : 51-73) ซึ่งศึกษาการแปรของ /l/ ท้ายคำภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยที่พบว่า กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงออกเสียง /l/ เป็นรูปแปรมาตรฐานมากกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ

5. ผลการศึกษาที่พบว่าตัวแปรทางสังคมได้แก่ วันลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับการแปรของตัวแปรภาษาซึ่งก็คือ /v/ สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของศรีพิมล ดุษดี (2539) และสุชาติ เสริฐธิกุล (2547) ซึ่งศึกษาการแปรของ /l/ ท้ายคำภาษาอังกฤษตามตัวแปรวันลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ ตามลำดับ โดยพบว่าตัวแปรทางสังคมมีความสัมพันธ์กับการแปรของ /l/ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างออกเสียง /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในคำภาษาอังกฤษโดยไม่จำแนกวันลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษเป็นรูปแปรต่างๆ ทั้งหมด 10 รูปโดยเรียงจากความถี่มากที่สุดไปหาน้อยที่สุดคือ [v], [w], [f], [p], [∅], [t], [b] และ [s], [d] และ [ft] ซึ่งมีความถี่น้อยที่สุด โดยในตำแหน่งต้นพยางค์มี 4 รูปแปรคือ [v], [f], [w]

และ [b] ส่วนในตำแหน่งท้ายพยางค์มี 8 รูปแปรคือ [v], [f], [p], [ø], [t], [d], [s] และ [ft]

2. ในการออกเสียง /v/ ของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละวันลีลาพบว่า ในวันลีลาแบบการอ่านข้อความมีความถี่ในการปรากฏรูปแปร [v] มากกว่าในวันลีลาแบบการสัมผัสภาษาและในวันลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียงมีความถี่ในการปรากฏรูปแปร [v] มากที่สุด กล่าวคือ รูปแปรมาตรฐานมีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุดในวันลีลาแบบไม่เป็นทางการและปรากฏเพิ่มมากขึ้นในวันลีลาที่เป็นทางการมากขึ้น

3. ในการออกเสียง /v/ ของกลุ่มตัวอย่างระหว่างกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงพบว่า กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงออกเสียง /v/ เป็นรูปแปรมาตรฐานมากกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ

4. จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรเสียง /v/ กับตัวแปรวันลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษพบว่า ตัวแปรทางสังคมทั้ง 2 ประการมีความสัมพันธ์กับการแปรเสียงของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีการออกเสียง /v/ ได้ถูกต้องเป็นรูปแปรมาตรฐาน [v] ที่เจ้าของภาษาใช้ในตำแหน่งต้นพยางค์มากกว่าในตำแหน่งท้ายพยางค์ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นักศึกษามีปัญหาในการออกเสียง /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์รุนแรงกว่าต้นพยางค์ ดังนั้นในการเรียนการสอนการออกเสียงพยัญชนะเสียดแทรกภาษาอังกฤษโดยเฉพาะเสียงที่ไม่มีในระบบเสียงภาษาไทย ผู้สอนควรเน้นฝึกฝนผู้เรียนในการออกเสียงพยัญชนะในตำแหน่งท้ายพยางค์เป็นพิเศษเพื่อให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงดังกล่าวได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ม.ล. จรัลวิไล จรุงวิโรจน์ ประธานกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำแนะนำปรึกษา ช่วยเหลือ ตลอดจนตรวจจสอบแก้ไข

ข้อบกพร่องต่างๆ กลุ่มตัวอย่างดลงโดยลำดับตาม เสียใจยิ่งกว่ามั่วตัวอย่างจะพูดคุยกับผู้สัมภาษณ์โดยน้อยด้วยความเอาใจใส่ตลอดระยะเวลาในการจัดทำจนสำเร็จลุล่วงด้วยดีรวมทั้งรองศาสตราจารย์ (พิเศษ) ดร.แมรี สารวิทย์ ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือในการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

เอกสารอ้างอิง

- ทิพย์วรรณ จรรยาสุภาพ. (2525). **การวิเคราะห์การออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอกภาษา อังกฤษ ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาศึกษาชั้นสูง**. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บวร ฉายถวิล. (2540). "การแปรของการออกเสียงหน่วยเสียง /l/ ในตำแหน่งท้ายคำในภาษาอังกฤษ: การศึกษาเปรียบเทียบนิสิตปีที่ 1 คณะอักษรศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่างกัน. ใน อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (บรรณาธิการ) **ศาสตร์แห่งภาษา** (น. 51-73). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พัชนี มาลาภักษ์. (2540). "การแปรในการออกเสียง {s} ท้ายคำภาษาอังกฤษในการอ่านข้อความของนักเรียนไทยระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. ใน อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (บรรณาธิการ) **ศาสตร์แห่งภาษา** (น. 74-96). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริรัตน์ ศิริวิสูตร. (2537). **การแปรของเสียงพยัญชนะท้าย (I) ในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยตาม วันลีลาและพื้นฐานการศึกษา**. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริพิมล ดุษดี. (2539). **การแปรของ (I) ในพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศุภลักษณ์ ว่องสิริไพศาล. (2548). **การออกเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษในตำแหน่งท้ายพยางค์ของนักเรียนชั้น**

มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนนทบุรีวิทยา. วิทยานิพนธ์
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์ประยุกต์)
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สมพิศ เยอเจริญ. (2544). **การแปรของ (๘ และ ๖) ในภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยระดับมัธยม ศึกษาตอนปลาย.**
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์)
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สุชาดา เสริฐธิกุล. (2547). **การออกเสียง /l/ ท้ายคำภาษาอังกฤษในบริบทภาษาไทยและภาษาอังกฤษของผู้พูดคนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่างกัน.**
วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์)
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Wei You Fu และอรุณี อ่อนสวัสดิ์. (2549). **ความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักในระบบเสียงและความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษและภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษา. ภาษาและภาษาศาสตร์.**
25(1), 14-26.

Beebe, L. M. (1980). Sociolinguistic variation and style shifting in second language acquisition. In Georgette Loup, and Steven H. Weinberger (eds.), **Interlanguage Phonology** (pp. 378-388). Cambridge : Newbury House Publisher.

Chunsuvimol, B. and N. Ronakiat. (2000). **Stylistic Variation of (f) and (v) in the English of Thai Students.** Faculty of Liberal Arts : Thammasat University.

Williams, G. (2535). Thai Pronunciation of English. **ภาษาและภาษาศาสตร์.** 11(1), 83-94.